

Rep.Nr.

2008/1086

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN ACHT MEI TWEEDUIZEND EN ACHT

7de KAMER

Not. 580, 2° G.W.
Ziekte- en Invaliditeitsverzekering
Tegensprekelijk
Definitief

In de zaak:

P.

appellante, geïntimeerde op incidenteel
hoger beroep, vertegenwoordigd door Mr. M.
Eggermont loco Mr. J. Van de Moortel,
advocaat te 9000 Gent,

Tegen : het RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN
INVALIDITEITSVERZEKERING, openbare
instelling, waarvan de zetel gevestigd is
te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

geïntimeerde, appellant op incidenteel
hoger beroep, vertegenwoordigd door Mr. A.
Maricou loco Mr. M. Van Bever, advocaat te
1850 Grimbergen,

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het
hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, op tegenspraak gewezen door de Arbeidsrechtbank te Brussel op 30 maart 2007;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 21 mei 2007;
- de besluiten in hoger beroep door partijen neergelegd;

Gehoord partijen in hun middelen en beweringen ter openbare terechtzitting van 13 maart 2008, waarna de debatten gesloten werden.

I.DE FEITEN

Op 16 september 2004 stelde een controleur van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het R.I.Z.I.V. een proces-verbaal op met betrekking tot de aanrekening van verstrekkingen door mevrouw F. verpleegkundige met R.I.Z.I.V. nummer 42046629409.

Mevrouw P. gaat niet akkoord met de vaststellingen in dit proces-verbaal en ze dagvaardt op 15 oktober 2004 het R.I.Z.I.V., waarbij zij aan de arbeidsrechtbank een interpretatie vraagt van artikel 8 § 7, 3° van de nomenclatuur en waarbij zij vraagt dat de arbeidsrechtbank ook zou interpreteren in welke mate haar verpleegdossier, opgemaakt aan de hand van een computerprogramma, al dan niet conform is aan de wettelijke en reglementaire bepalingen; tenslotte wenst zij te weten of het etteren van ogen al dan niet na een operatieve ingreep als voorzorg kan worden geïnterpreteerd; in ondergeschikte orde vraagt zij dat de zaakvoerder van de B.V.B.A. die het computerprogramma heeft opgemaakt als getuige zou worden kunnen gehoord.

Bij vonnis van de Arbeidsrechtbank Brussel van 30 maart 2007, heeft de rechtbank zich bevoegd verklaard;

op grond van artikel 167 van de ziekteverzekeringswet heeft zij de vordering van mevrouw P. verworpen als niet ontvankelijk

wegens gebrek aan belang, omdat het betreffende proces-verbaal geen invloed heeft op de rechten en verplichtingen van mevrouw P: , gelet op de behandeling van haar zaak voor het Comité van de dienst voor geneeskundige evaluatie en controle en de mogelijkheid om deze beslissingen aan te vechten voor de Kamer van beroep.

Bij verzoekschrift tot hoger beroep van 15 mei 2007 vecht mevrouw P: dit vonnis aan en herneemt zij haar oorspronkelijke vordering.

Zij legt uit dat het Comité op 27 april 2007 een beslissing heeft genomen met betrekking tot de terugvordering van 48.115,78 EURO en een administratieve geldboete van 100 % heeft opgelegd, waarvan 50 % effectief, zijnde 24.057,89 EURO; zij heeft hoger beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Kamer van beroep op 16 juni 2007, maar deze procedure is nog hangende.

II. BEOORDELING

Er wordt geen akte van betekening voorgelegd met betrekking tot het bestreden vonnis; de tijdigheid en de ontvankelijkheid van het hoger beroep worden niet betwist en het beroep kan derhalve worden aangenomen, daar het verzoekschrift tot hoger beroep beantwoordt aan de voorgeschreven vormen.

In het advies van het Auditoraat-generaal neergelegd ter griffie van het Arbeidshof op 19 maart 2008 worden de toepasselijke rechtsbeginselen op heldere wijze uiteengezet en wordt uitgelegd dat de Arbeidsgerechten niet bevoegd zijn in deze materie, waardoor artikel 167 van de ziekwet geen toepassing kan vinden; het Arbeidshof sluit zich bij dit advies aan en herneemt het :

" Met zijn arresten nrs. 133/2001 van 30 oktober 2001 en 98/2002 van 12 juni 2002 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat het feit dat het kennis nemen van gedingen m.b.t. politieke rechten wordt toevertrouwd aan een administratief rechtscollege, veeleer dan dat contentieux over te laten aan een rechtscollege van de rechterlijke orde, geen schending uitmaakt van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Deze arresten van het Grondwettelijk Hof betroffen geschillen met betrekking tot de beoordeling van de naleving door zorgverleners van hun verplichtingen in zoverre zij meewerken aan een openbare dienst.

Het ging meer in het bijzonder om inmiddels opgeheven bepalingen van de ziekteverzekeringswet waar voorzien was dat aan de zorgverlener die de wets- of verordeningsbepalingen betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen niet naleeft, een tijdelijk verbod tot tegemoetkoming in de kosten van geneeskundige verstrekkingen kan worden opgelegd.

In artikel 139, tweede lid, 3° van de ziekteverzekeringswet is voorzien dat in het Instituut (R.I.Z.I.V.) een Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle wordt ingesteld die ermee belast wordt de verstrekkingen van de verzekering voor geneeskundige verzorging te controleren op het vlak van de realiteit en conformiteit met de voorschriften van de gecoördineerde wet en haar uitvoeringsbesluiten.

In artikel 141 §5 van deze wet is bepaald hoe de in artikel 139, tweede lid, 3° vastgestelde bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er is daar o.m. voorzien dat de zorgverlener gevraagd wordt binnen een termijn van twee maanden zijn verantwoording schriftelijk te bezorgen in verband met de vaststellingen gedaan te zijn en laste.

Deze verantwoording wordt voorgelegd aan het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle dat het bestuursorgaan is van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle.

Indien voormelde verantwoording onvoldoende is zal het Comité in zijn schoot twee auditeurs aanwijzen die ermee belast worden de betrokkene te horen en verslag uit te brengen bij het Comité.

De zorgverlener wordt binnen de twee maanden gehoord, bijgestaan door een raadsman van zijn keuze.

Het Comité kan administratieve geldboetes uitspreken op basis van de modaliteiten die in de wet vastgelegd zijn.

De zorgverlener is er bovendien toe gehouden de waarde van de betrokken verstrekkingen terug te betalen in de in de wet voorziene gevallen.

De beslissingen van het Comité zijn ambtshalve uitvoerbaar en worden gemotiveerd overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Er kan een opschortend beroep tegen worden aangetekend bij de Kamer van beroep bedoeld in artikel 155 § 6 van de wet.

Tegen de jurisdictionele beslissing van de Kamer van beroep kan administratief Cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Uit dit alles blijkt dat het contentieux geïndiceerd in artikel 139, tweede lid, 3° van de ziekteverzekeringswet, wordt toevertrouwd aan een administratief rechtscollege, waar de rechten van de in het geding zijnde geschillen politieke rechten zijn.

Gelet op artikel 145 van de Grondwet, kan het kennis nemen van dergelijke gedingen m.b.t. politieke rechten worden toevertrouwd aan een administratief rechtscollege.

Artikel 167 van de ziekwet vindt hier bijgevolg geen toepassing.

Appellante kan de Arbeidsrechtbank dan ook niet vragen te interfereren in een procedure die hangend is voor de Kamer van beroep".

Appellante roept hiertegen in dat in het arrest 67.605 van de Raad van State van 29 juli 1997 inzake D wel vastgesteld is dat de behandeling door het Comité en de Kamer van Beroep betrekking kan hebben op de keuzevrijheid van de patiënt en het recht van de zorgenverstrekker om het medisch beroep uit te oefenen, zodat de bestreden beslissing een betwisting van een burgerlijk recht in de zin van artikel 6.1 van het E.V.R.M. als voorwerp heeft.

In deze zaak ging het echter over de functionering van de Kamer van Beroep en de mogelijkheid om binnen een redelijke termijn een beslissing te bekomen, reden waarom artikel 6 van het E.V.R.M. werd ingeroepen.

Het begrip *burgerlijk recht* in artikel 6 E.V.R.M. en in artikel 144 van de Grondwet stemmen echter niet met mekaar overeen en dekken een verschillende lading.

Het proces-verbaal van 16 september 2004 en de interpretatie hiervan heeft geen verband met de beoordeling binnen een redelijke termijn in de zin van artikel 6 E.V.R.M., maar het betreft wel de naleving door mevrouw P. als zorgverlener van haar verplichtingen in zoverre zij meewerkt aan een openbare dienst.

De ziekteverzekeringswet voorziet immers in een systeem van tegemoetkoming in de kosten van geneeskundige verstrekkingen en de goede werking van dat systeem veronderstelt dat de zorgverleners bij de toepassing van die wet worden betrokken en geacht worden hun medewerking te verlenen aan een openbare dienst, zodat we hier te maken hebben met een politiek recht en niet met een geding van burgerlijke aard in de zin van artikel 144 van de Grondwet.

Zoals opgemerkt in het advies van het Auditoraat-generaal heeft het Grondwettelijk Hof ondermeer in zijn arrest nummer 133/2001 van 30 oktober 2001 vastgesteld dat het toevertrouwen van dergelijke politieke rechten aan een administratief rechtscollege geen schending uitmaakt van het beginsel van gelijkheid en niet discriminatie en bovendien volgt uit de overweging B.7.4 dat het Hof dit beoordeeld heeft in samenhang met ondermeer artikel 6 van het E.V.R.M.

Ook de rechtspraak in verband met de rechtsmacht van de kortgedingrechter doet hieraan geen afbreuk.

Appellante wil dan voorhouden dat haar vordering betrekking heeft op rechten en plichten voortvloeiend uit de ziektewetgeving, zoals bedoeld in artikel 167 van de ziektewet.

Terecht wordt in het advies van het Auditoraat-generaal gesteld dat artikel 167 niet toelaat dat de arbeidsgerechten zouden interfereren in een procedure die hangende is voor de Kamer van Beroep.

Het komt de Arbeidsrechtbank niet toe te oordelen of appellante in het raam van de procedure omschreven in artikel 141 § 5 van de ziekteverzekeringswet een

"eerlijke kans heeft gekregen om de feiten vermeld in het proces-verbaal van vaststelling in een ander daglicht te stellen" noch om te oordelen "of het proces-verbaal van 16 september 2004 wel werd aangewend als bewijsmiddel zoals dit in een strafdossier zou geschieden, en niet als directe aanleiding en basis voor de beslissing van het Comité"; appellante kon de bezwaren, die zij dienaangaande mocht hebben, laten gelden voor het daartoe ingesteld administratief rechtscollege.

Het is aan de administratieve rechter, de in het geding zijnde wets- of verordeningsbepalingen betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen te interpreteren.

Appellante kan bijgevolg hierover geen consult vragen aan de arbeidsgerechten met het voornemen deze aan te wenden bij de administratieve rechter.

De arbeidsgerechten zijn niet bevoegd om de administratieve rechter bij wijze van prejudiciële beslissing uitleggingsgegevens te verschaffen met betrekking tot de toepassing van de nomenclatuur wanneer deze administratieve rechter de controlebevoegdheid uitoefent die de wetgever hem heeft toevertrouwd.

Het behoort aan appellante de bewijswaarde van het proces-verbaal van vaststelling van 16 september 2004 te weerleggen in het raam van de administratief rechterlijke procedure.

Het proces-verbaal creëert overigens geen plichten en rechten, maar doet vaststellingen, die hier verband houden met politieke rechten, waarvan de beoordeling door de wetgever werd voorbehouden aan een geëigend administratief rechtscollege.

De vordering van mevrouw P heeft dan ook geen verband met artikel 167 van de ziekwet en de Arbeidsgerechten hebben overigens geen rechtsmacht om adviezen te verstrekken rond de interpretatie van wetsbepalingen, los van een concreet geschil.

Geïntimeerde stelt dan ook terecht dat de justitiële rechter zich hier onbevoegd diende te verklaren, omdat de wetgever hem daarvoor niet bevoegd heeft verklaard en dat het proces-verbaal van vaststelling

geen administratieve rechtshandeling is waartegen beroep kan worden ingesteld.

Gelet op het feit dat de eerste rechter zich wel bevoegd heeft verklaard, dient dit standpunt van geïntimeerde beschouwd te worden als een incidenteel beroep (Cass. 5 februari 2004, Arr. Cass. 2004, 177) en dit incidenteel beroep is dan ook gegrond.

OM DEZE REDENEN :

De zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel;

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Recht doende op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend geschreven advies van de heer André, Substituut-generaal, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof op 19 maart 2008;

Gelet op de repliek van appellante toegekomen op de griffie van het Arbeidshof op 3 april 2008;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond;

Verklaart het incidenteel hoger beroep ontvankelijk en gegrond;

Hervormt het bestreden vonnis en opnieuw recht doende,

Zegt dat de arbeidsgerechten niet bevoegd zijn in verband met het door appellante ingeroepen interpretatiegeschil betreffende het proces-verbaal van 15 oktober 2004.

Veroordeelt appellante tot de gerechtskosten, deze aan haar zijde begroot op dagvaarding € 70,01 rechtsplegingsvergoeding Arbeidsrechtbank €104,86 rechtslegingsvergoeding hoger beroep € 145,78 en

aan de zijde van geïntimeerde begroot op rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg € 104,86 rechtsplegingsvergoeding hoger beroep € 148,75, doch herleid tot € 145,78

Aldus gewezen en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel op acht mei tweeduizend en acht.

Waar aanwezig waren :

de heer L. LENAERTS, Raadsheer
de heer J. VAN HOLM, Raadsheer in Sociale Zaken als
werkgever
de heer D. REGA, Raadsheer in Sociale Zaken als
werknemer arbeider
mevrouw G. DE SAEDELEER, Griffier

G. DE SAEDELEER

L. LENAERTS

D. REGA

J. VAN HOLM

